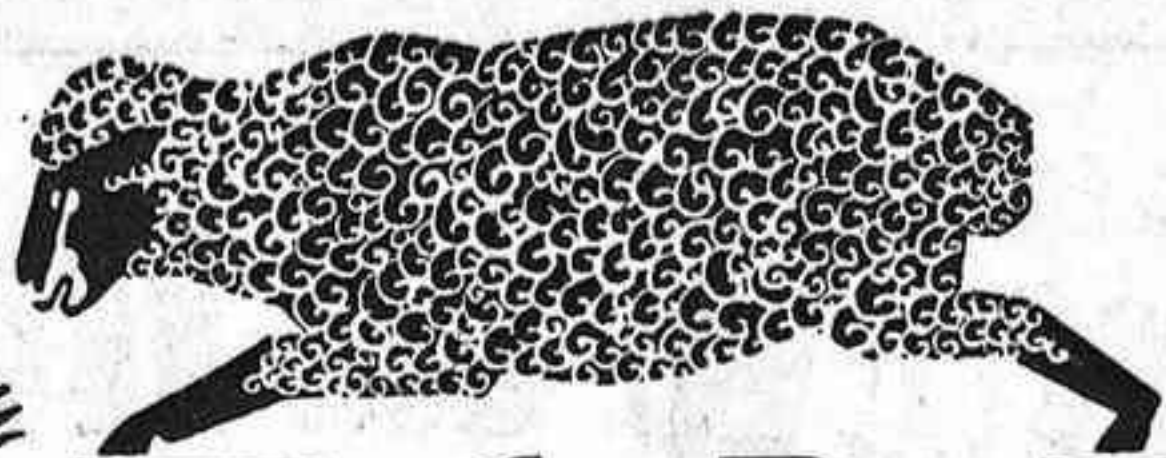

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

¿I si a tots ens fessin
empleats municipals,
què passaria?

Any II - Núm. 39

Barcelona, 15 de març de 1932

Preu: 20 cèntims

L'incomprensible resultat
de les eleccions alemanyes

El Sr. Pellicena resulta elegit president

Berlín, 16. — Després d'una jornada electoral plena d'incidents i de cervesa, el resultat de les eleccions ha deixat bocabadat a tothom. No se sap si degut a la dificultat de l'idioma que ha fet que les campanyes electorals hagin estat plenes de malentesos o a la presència sospitosa del senyor Vidal i Guardiola, el cas és que, quan els tres candidats principals creien que podien celebrar amb tota confiança la victòria, ha sortit de les urnes un nom unànime, solitari i triomfant, el del senyor Joaquim Pellicena i Camacho.

Diversos professors han emprès l'estudi del fenomen i quan n'hagin esbrinat les causes aniran a Barcelona a parlar-ne davant dels socis del Conferentia Club. — Fabra.

Més detalls de la lluita electoral

Berlín, 13. — S'ha produït una topada violenta entre dos grups de persones, uns amb la creu gammada i els altres amb aire gammat i vestits de negre. Finalment s'ha pogut aclarir que es tractava de dues faccions de Nazis: els de Hitler i els de Nasi de Loyola, vulgarment, jesuïtes, recent expulsats d'Espanya.

UNS «POLISSONS»

Hamburg, 13. — L'arribada del doctor J. A. (Ah!) Tralal ha fet molta forrola; diu que ve a disputar les eleccions als seus contrincants, Francesc Madrid i Brauli Solsona.

ABSTENCIONS NOTABLES

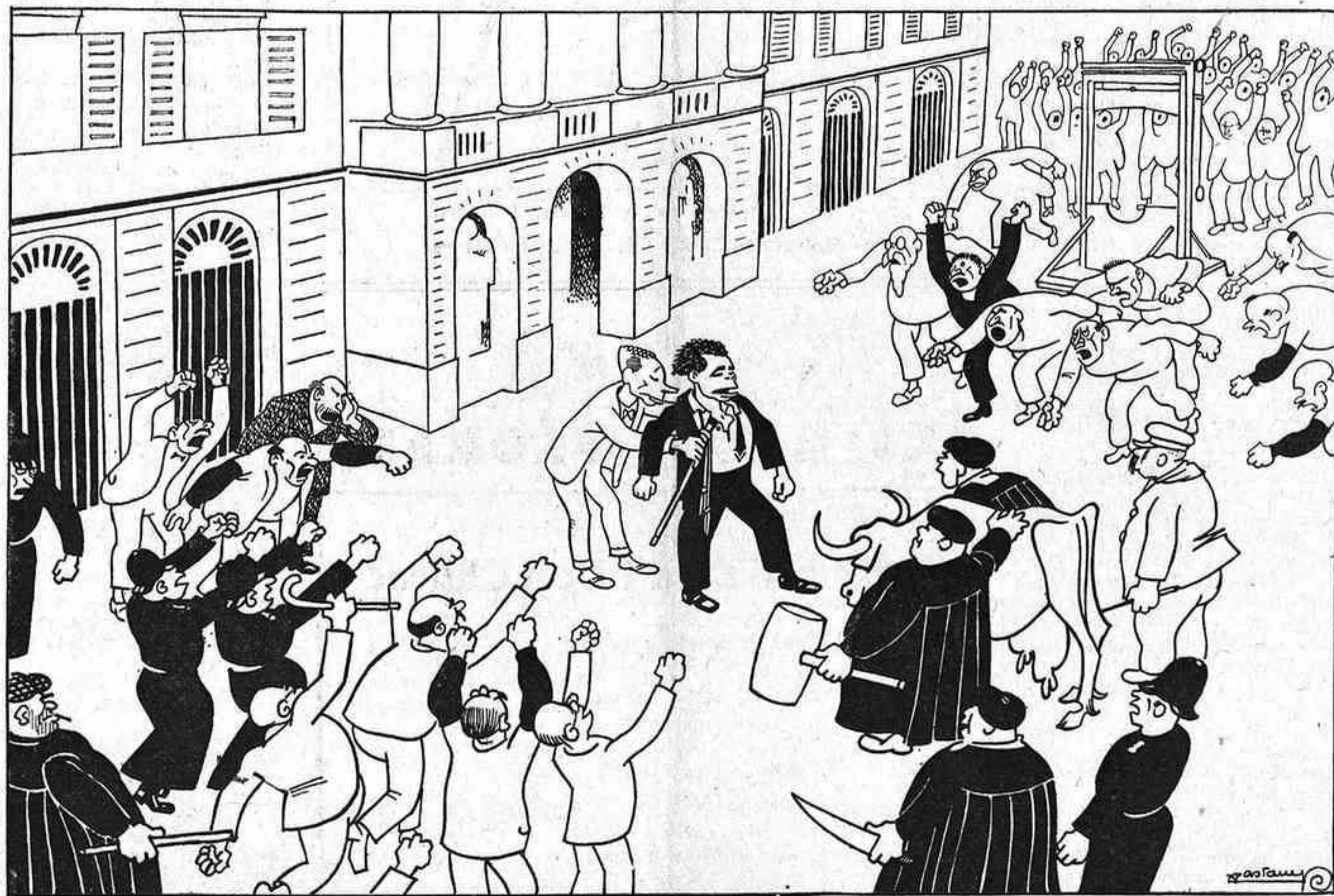
Berlín, 13. — Ha causat molt mal efecte que l'ex-Kaiser no hagi vingut a complir amb el seu deure electoral.

UN CATALA FAMÓS

Berlín, 13. — El conegut memorialista financer de la Virreina, senyor Vidal i Guardiola, s'ha ofert a fer d'urna electoral; una guardiola gairebé pot servir tant com una urna.

A més aquest senyor oferiria l'avantatge de no trencar-se així com així; car sempre hem sentit a dir que és un financer molt sòlid.

Llegiu a la pàg. 3, el que opinen les personalitats municipals sobre la situació de l'Ajuntament

LA INSURRECCIÓ DELS EMPLEATS DE L'AJUNTAMENT

Els insurrectes. — Deixa la vara! Deixa la vara!

L'Aiguader. — La vara no! Abans haureu de passar per damunt del cadàver d'en Casanoves!

La batalla dels pressupostos

L'Esquerra municipal aconseguirà, finalment, la seva il·lusió de tota la vida: passar a l'oposició

Es una cosa realment lamentable de veure la manera com la premsa de casa nostra reporta i interpreta els fets més senzills, més palesos i més clars, i com fins i tot aquella premsa que, per la seva posició, més política que econòmica, més clars, palesos i evidents els hauria de veure, presentar i oferir, els adúltera, sofisticada i falsifica, i si convé, fins els disfressa de manera que la seva interpretació es faci difícil, laboriosa i complicada, així al lector d'intel·ligència obtusa, lenta i limitada, com a l'analfabet de talent viu, despert i penetrant, degut principalment a l'ús, excés i abús

d'una literatura confusa, difusa i profusa.

Es per això que nosaltres, vetllant sempre pel prestigi del nostre partit, òrgans com som, des de fa unes setmanes, perquè en cobrem, però des de sempre en el cor i en l'ànima com el senyor Pich i Pon ha estat sempre lerrouxista, hem de posar els punts sobre les is, sobre les jotes i sobre les comes, per tal d'esclairar males interpretacions, erronis conceptes i equivocades suposicions.

QUE FOREN I QUE SIGNIFICAVEN ELS INCIDENTS DE DIVENDRES

L'Esquerra Republicana de Catalunya, pujada al poder per portar la revolució fins als seus cims, havia trobat fins ara obstaculitzat el camí per l'actuació d'unes minories les unes més conservadores que les altres. La de la Lliga, que no cal dir; la radical, des del dia del banquet al Ritx; la del senyor Solà de lluso (ai, de Cañizares), que tampoc no cal dir; la del senyor Velilla, conservador de la revolució permanent; la del senyor Jové, conservador dels càrrecs, impediend la majoria d'Esquerra de portar endavant els seus plans revolucionaris d'una revolució avançada, moderna i comprensiva.

I és per això que, per a portar a cap els seus plans, féu divendres un tanteig de l'estat d'esperit dels funcionaris, tanteig que tingué tant d'èxit, per la voluntat revolucionària ferma i decidida que demostrà, que permeté a l'Esquerra de donar el cop que amb tant d'anhel esperava des del 14 d'abril.

Però expliquem els fets. Feia dies que la majoria, de sota mà, els preparava. La confecció d'un pressupost excitant no tenia altra finalitat, i quan es digué som-hi, no hi mancà ningú. Divendres a la tarda es

pot dir que es donaren cita, per secundar els plans de la majoria, totes les oficines i tots els serveis públics de la ciutat.

Quan el senyor Casanoves arribà les manifestacions d'adhesió foren unànimes, i aleshores fou quan l'il·lustre tribú pronunciat aquelles cèlebres paraules que cita el «Petit Larousse illustré»:

—D'un a un, tots!
Es a dir, que no n'hi mancava cap i que hi havien anat, no en grups, com algú insidiosament havia dit, sinó d'un a un, el que vol dir que hi havien anat per la pròpia voluntat i no pas coaccionats per amenaces o prometençes.

L'entusiasme fou aviat indescriptible, i excedint-se als propòsits del senyor Casanoves haurien donat ells mateixos el cop si la guàrdia urbana, fent-se endarrera, no hagués fet una declaració de neutralitat que no beneficiava ningú i perjudicava tots.

I aleshores fou quan el senyor Casanoves, comptant amb l'adhesió dels funcionaris, amb la neutralitat benévola de la guàrdia urbana i amb la cortesia del senyor Ribé, es decidí a donar el cop.

EL COP

I amb aquests encoratjaments el senyor Casanoves entrà al saló de sessions, on fou rebut en mig d'una expectació enorme. El doctor Aiguader, en veure'l, obrí tímida ment la sessió i es va tancar en el més absolut dels mutismes. El senyor Casanoves digué:

—Quan l'Esquerra Republicana de Catalunya es va fer càrrec del poder de la ciutat i proclamà la República, anava decidida a portar a cap l'original de la Revolució de la qual la francesa no havia d'ésser més que una pàlida imitació. L'obstrucció, però, dels darrers punts

de la monarquia, ajudats subrepticament, encara que dissimulada, per l'actitud, si laica, en excés conservadora, dels radicals, impossibilità els que teníem a les nostres mans la responsabilitat del govern de portar a cap l'obra revolucionària que el pobble amb la seva voluntat sobirana ens havia encomanat. Però ah!, quan la reacció en una resistència sistemàtica s'oposa a l'obra del progrés, el pobble sap arrollar-la i fer valdre els seus sacratíssims i sacrosantíssims drets revolucionaris.

(Segueix a la pàg. 2, columna 1)

Estranya actitud

Divendres passat fou notada a Casa de la Ciutat la presència d'uns individus, d'aspecte funcionari municipal que en passar el senyor Casanoves no el varen insultar, ni tan sols intentaren agredir-lo.

Aquesta estranya actitud fou remarcada per varis dels presents, als quals va infondre les naturals sospites. Comprovacions fetes, més tard, semblen demostrar que es tractava d'uns pobres alienats.

Notes de Societat

Una vetllada hel·lènica

En aquell taller, decorat com una garçonièra 1908, que la famosa ballarina Aurea de Sarrià posseeix a Gràcia, va tenir lloc, divendres passat, una festa que deixarà record inesborrable en tots els que hi varen anar, entre els quals, naturalment, hi havia El Be Negre disfressat d'admirador, condició exigida pel manager de l'Aurea, el savi Ferran i Mayoral, per poder fruit de l'espectacle reservat als refinadassos amb què compta Barcelona, ciutat prou gran perquè hi hagi de tot, àdhuc Aurea, admiradors seus i deixebles del de súd dit Farran.

El programa comprenia, a part i s cosetes que van dir els refinats Carrion, Ramon Vinyes, el repetit Farran, unes danses per l'amfitriona, amb el bolo, imprevist en el programa, d'una estufa de petroli. La serenitat dels clàssics, però, féu avortar l'esverament natural del cas.

Per arrodonir la festa, un tenor cantà *Flor de te*, que ara resultarà una cançó clàssica, i altres circumstàncies llutren les habilitats respectives, algunes d'elles d'un caràcter que necessita preservar-les de la vista dels altres circumstàncies, ja que no completament de llurs oïdes.

La mestressa de la casa, que quan no ballava vestia de paisà (de paisà hel·lènica: túnica i corona de pàmpols), assolí un èxit que no per privat volem deixar de fer públic. Però la corona, de pàmpols, se l'endugué en Farran i Mayoral, no sense una aspra lluita amb altres que l'hi volien disputar. Per no perdre-la, se la menjà a l'acte; així s'assimilà més perfectament l'esperit clàssic que regnà d'un cap a l'altre de la refinada *cachupinada*, en la qual prengueren part distingits representants de tots tres sexes i pico.

Callaré en España

Mentre els bandits i policemen recorren adaleradament ciutats i més ciutats a la recerca de «l'infant del qual ara es parla», el petit Lindbergh, amb deliciosa inconsciència, es llitura a l'exercici de la música de «jazz» convertit en el més feliç de tots els mortals. Tanmateix, pares, podeu anar a criar fills a estones perdudes!..

L'Esquerra a l'oposició

(Ve de la pàg. 1)

Barcelona, gràcies a aquesta obstrucció sistemàtica a l'obra de govern de la majoria que vota el poble, està arruïnada; i és per això que nosaltres proposem fer cinc-cents mil pessetes d'economies amb l'excedència dels funcionaris més vells, que substituïrem per temporers joves, ardis, vigorosos i addictes. Jo us haig de dir que de finances no n'entenc gran cosa; però ara que en Briand és mort, jo he heretat aquella frase de Clemenceau que deia de l'illustre difunt que no entenia de res i ho comprenia tot.

Aleshores, sense veure la gran habilitat que aquest discurs representava, començarem de parlar caps i més caps de minoria, i vinga atacar el pressupost i la majoria i el senyor Casanoves.

EL SR. CASANOVES EL EO-NA

I el senyor Casanoves s'aixeca i el donà (el cop). Digué:

El Sr. Casanoves. — Com que el contuberni de les minories s'oposa a l'obra constructiva de la majoria, nosaltres, reintegrant-nos de ple a les tasques revolucionàries, abandonem a les vostres mans la responsabilitat del Govern.

El Sr. Ullé. — Vengan las varas!

El Dr. Aiguader. — Puja aquí dalt!

El Sr. Casanoves. — Aiguader, ara va de bo. Ha arribat el moment del sacrifici.

Però el doctor Aiguader no es volia deixar convèncer i fou necessari un llarg forcejeo per aconseguir-ho.

Finalment, victoriosa la majoria després de l'assalt dels bancs de les minories, s'hi atrinxerà. Les cinc minories hagueren d'accontentar-se dels bancs abandonats per la majoria. Els seus regidors ploraven desesperats la derrota, mentre el doctor Aiguader plorava desesperat la victòria.

L'ORGANITZACIO DE LA DERROTA

Un cop carregades amb l'e-norme responsabilitat que representa el govern de la ciutat, les minories demanaren permís per a retirar-se, per tal de carregar els càrrecs damunt les espatlles dels que els havien de suportar.

La discussió feu aferrissada, perquè el senyor Jové Sarroca, allegant que ell el que representava d'una manera més completa i absoluta el seu partit, ja que el portava tot al damunt, volia que li donessin la vara d'alcalde. I ja estaven a punt de donar-la-li perquè callés, quan s'obrí una mica la porta i entrant la mà del doctor Aiguader, l'agafà de damunt la taula i desaparegué.

Això produí un gran desori. Es parlà de joc net, de fair play que deia el senyor Pellicena, de compromisos contrets, d'interessos creats i de cementiris secularitzats. Mentre duraven les discussions s'obrí novament la porta i, a reculons, veieren els regidors de la nova majoria com entrava amb grans precaucions el mateix doctor Aiguader. Es veu que havent donat la volta per tota la casa creient-se perseguit, havia entrat per la porta de l'alcaldia creient que encara era a casa seva i va caure a la boca del llop. Com que duia la vara sota el braç, el senyor Pellicena, amb l'habilitat característica de la Lliga se li acostà de puntetes per darrera, agafà la vara pel puny i amb un moviment ràpid tament com si tragués una espasa de la beina, exactament, s'apoderà de la vara.

Davant d'una habilitat tan gran, tots els regidors l'aclamaren com a Alcalde, i no podent fer altra cosa, el senyor Jové arrugà tant les celles que s'enxufà un ull dintre l'altre i semblava que amb tots dos mirés per una ullera de llarga vista, com li fugia l'oportunitat més feliç de la seva vida.

Un cop elegida la primera autoritat, calia fer el mateix amb les altres. Però per això no hi hagué cap dificultat, si no és per la presidència d'Hisenda, però quan el senyor Giraló s'adonà que amb tot i el tancament de mercats hi havia encara Proveïments, la deixà al senyor Bausili. A Cementiris, naturalment, hi anà el senyor Ullé; a Circulació, el senyor Sambiancat, que es comprometé a obtenir el permís del senyor Vachier. El senyor Jové anà a Cultura, on pensa portar a cap una profitosa labor en pro de la prosòdia, i els altres per l'estil.

amb el cor a la mà.

QUI VOI FER UN VOLANT?

—Diu — pregunta un estudiant de filosofia a un altre de farmàcia — que les relacions entre Serra Hunter i Soler i Batlle s'han refredat?

—No és cert — respon el preguntat—. El que passà, fou que els estudiants de farmàcia acordaren que les classes els fossin donades en català i així ho comunicaren al claustre. Aquest volgué tenir el «vist i plau» del Rector, i Soler i Batlle, el degà, anà a comunicar-li-ho.

—No hi ha cap inconvenient, podeu fer-les en català—respongué.

—Bé. Però, jo he viscut molt sap... i necessito que se'ns autoritzi per escrit.

—M'és impossible consignar res per escrit. Si voleu, les doneu en català, sota la seva responsabilitat.

No és que Serra Hunter i Soler i Batlle es barallessin. El que passà fou que tots dos volien acceptar-ne la responsabilitat.

Altrament, les classes continuen donant-se en castellà.

REACCIONS DRAMATIQUES

La nostra farsa universitària de la setmana passada, provocà al casal, diverses reaccions. El doctor Díaz, en tot el dimecres no parà de dir: —*Que los estudiantes son mis hijos. Que yo soy el padre de los estudiantes. Que esto es una bobada con la que intente desprestigiarme. Etc., etc.*

Per la seva part el doctor Campillo, manifestà que era una calúmia l'acusar-lo d'ésser durant la Dictadura, l'en-carregat d'avisar a la secretària perquè estabdis el pati de Dret i de facilitar-li els noms dels estudiants revolucionaris. Nosaltres no en parlarem d'això. Ara que si ens apreten, haurem de respondre que això és rigorosament cert.

De tant en tant, se'ns apropava un company:

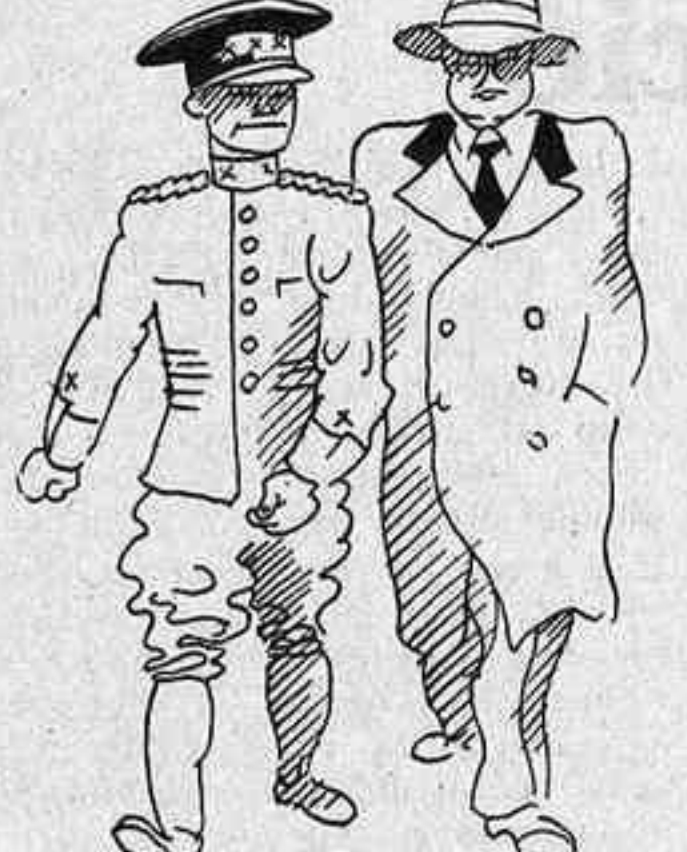
—Escolta, si és que has estat tu qui has fet allò dels Xiraus: Allò no està bé!

—I a mi què m'expliques!

—M'havien dit que ho havia fet en Rafeques.

—Sí. Però, jo sóc en Rafeques.

—Ah! Així perdona. I se n'anava tot convençut.

—Vols dir que és un empleu per tota la vida?
—I tant! Fixa't que és temporer.

LA MANGALA DE DON ORIOL

Us heu fixat que cada tres dies surt als diaris una gasetilla dient que s'està acabant el bastó d'honor que la ciutat regala al senyor Anguera de Sojo?

Nosaltres, notant l'anomalia, hem procurat esbrinar-ne la causa: i, després d'un meticolós estudi, l'hem esbrinada de forma que no deixa lloc a dubtes.

En Lluhi en té tota la culpa; en Lluhi posa els bastons a les rodes; més aviat les rodes als bastons; car, arriba amb unes rodes, agafa els bastons, els fica a les rodes; acabat posa les rodes en marxa i bona nit bastó.

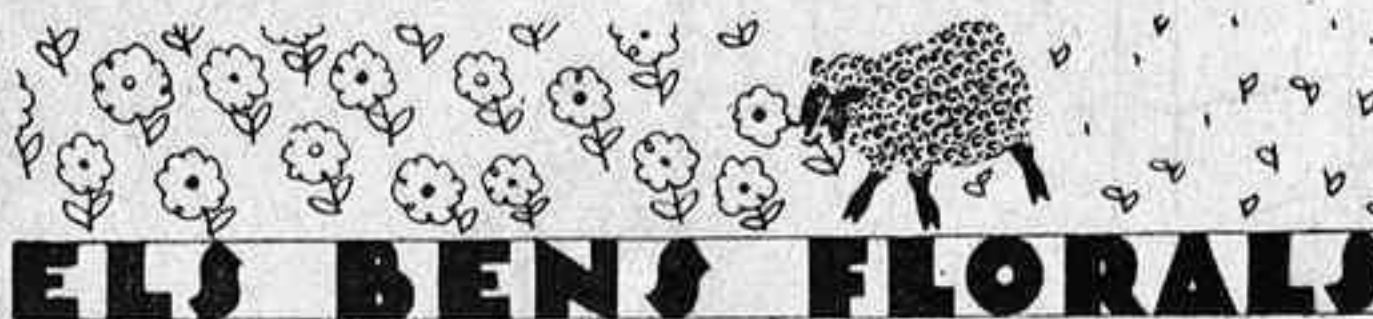
Ara, però, s'ha muntat una vigilància especial i sembla que la mangala està gairebé enllestida; ara li fan el mànec.

Per cert que volien posar-li una virolla artística; però això hauria endarrerit l'enllestiment de la tasca.

Consultat el cas a don Oriol, ell féu de resposta:
—M'en fo... fo... fot de la vvvvvvirolla!

BRIAND A LA TOMBA
— Aquesta deu ésser l'única pau duradora

ELS BENS FLORALS

Donya Urraca i Don Clairac

*Gent de missa i petaca,
tant de frac i de clac
com de sac i parrac;
grateu-vos la butxaca;
després, Déu vos ho pac!
i amb rosaris i amb faca,
seguiu a Donya Urraca,
seguiu a Don Clairac,
si no, tot farà «crac»!
Vindran Marx i Espartac,
i Espanya semblarà una traca.*

*Si mai ningú us ataca,
redobleu-li l'atac,
no aneu amb afalac;
feu-li, feu-li la vaca:
el valor més ubac
és la bona triaca;
seguiu a Donya Urraca,
seguiu a Don Clairac,
si no, tot farà «crac»!
Vindran Marx i Espartac,
i Espanya semblarà una traca.*

*No jagueu a l'hamaca,
si no, us faran escac;
quan surt l'infernàl drac,
Sant Jordi no s'aplaca.
Au, la sang formi un llac;
au, de l'impiu feu saca;
seguiu a Donya Urraca,
seguiu a Don Clairac,
si no, tot farà «crac»!
Vindran Marx i Espartac,
i Espanya semblarà una traca.*

*Eixiu de la barraca,
eviteu l'atzucac;
que us darien pinyac
i no hi fóra tal hacà;
feu sempre nyic i nyac,
constants, com la matraca;
seguiu a Donya Urraca,
seguiu a Don Clairac,
si no, tot farà «crac»!
Vindran Marx i Espartac,
i Espanya semblarà una traca.*

*I tu, bisbe, ardiaca,
o clergue amb poc tabac,
emplena el teu buirac,
i amb coratge sens taca,
reparteix bon patac,
que el diable ens atraca;
segueix a Donya Urraca,
segueix a Don Clairac,
si no, tot farà «crac»!
Vindran Marx i Espartac,
i Espanya semblarà una traca.*

GRACIES, BELLMUNT!

Sabem que, abans d'anar-se'n de Barcelona el Director General de Seguretat, senyor Menéndez, va demanar a uns amics seus que s'encarreguessin d'enviar-li cada setmana EL BE NEGRE a Madrid.

—Yo no me quedo sin EL BE NEGRE!—va declarar.

Sabem, també, que el senyor Domènec de Bellmunt, director de «La Rambla», va oferir-se a complir el desig del senyor Menéndez.

Per tant, si els lectors noten que, d'ara endavant, deixem tranquil el setmanari del senyor Sunyol i Ciutadania, ja se'n faran càrrec. De malagrats mai n'hem estat.

QUE APRENGUIN ELS DEL PALAU DE LA MUSICA CATALANA!

La Comissió de festes del carrer nou de la Rambla (entre Piqué i Blesa), ha tingut un gest admirable i digne d'ésser posat com a exemple entre els barcelonins.

Ha decidit d'honar-nos donant el nom d'EL BE NEGRE a un ball que celebrarà la diada de Sant Josep; i, ensems, que ens honra, honra els ideals pocicellistes que són els nostres com tothom sap i ningú no ignora.

Au, doncs, a ballar tots plegats; diu que hi passaran coses magnífiques: la toia serà un BE NEGRE de carn i ossos, i entre tots els concurrents regnarà el més franc xirapalutisme i la més cordial eutrapèlia. Hi anirem.

UN LAPSUS

Dissabte va prendre possessió del càrrec el nou cap de policia de Barcelona, senyor Ibáñez. La cerimònia tingué lloc al pati del govern civil amb assistència de les autoritats.

Hi hagueren discursos, i a l'arribar el torn al senyor Ibáñez, aquest va dir, davant la consternació general:

—Tengo que expresar mi gratitud al gobierno de Su Majestad por el alto honor de que me ha hecho objeto...

Com es pot veure, el debut no fou gaire afortunat, que diguéssim.

LES JOIES DE LA PATERNITAT
— I pensar que s'enferecen amb el noi Lindberg!

LA TASCA DOCENT DE L'ESQUERRA

Es ja de tots conegut com ha preocupat molt als homes de l'Esquerra la millora cultural del poble.

I el Casal Republicà d'Esquerra del carrer Salvà n'ha vingut a donar el pinyol culminant: per la democràcia suma de pesetes 3'50 diàries, llum compresa, ha subarrendat el local a una Acadèmia de ball amb entrenadores.

Com sigui que, segons contracte, sols poden cremar dos bombetes de 25 bugies, els tangoes es ballen encara no «a media luz».

Felicitem l'Esquerra per les grans facilitats que dona a fi que els seus centres polítics siguin transformats en aules d'aquesta mena d'Acadèmies. Però, per la cultura del poble, qui no farà sacrificis?

Amb aquest motiu el regidor senyor Sánchez, president de l'entitat, s'ha apuntat un xotis.

GANDHI A LA PRESÓ

—Si la condemna dura gaire, aviat aprendré de fer bànoves.

Els concursos d'«El Dia» i «La Noche»

«Qui farà el millor article per al senyor Pich?»

En vista de l'èxit que tingué l'article que D. Joan Pich i Pon va infantar expressament per al Be de la setmana passada — de resultes del qual va prendre un bany de peus d'aigua de rosas —, ara el nostre milionari ha decidit fer un concurs d'escriptors d'articles de D. Joan Pich i Pon; el Jurat classificador es forma del «proceloso i réprobo funcionario de Hacienda» — com en Pich l'anomena, quan fa discursos per la casa —, Mario Aguilar; pel cosí germà d'aquest, Mario Diana i per una minyona de servei que és de Huetè, pàtria dels dos anteriors gran personatges; els treballs s'han de trametre amb una targeta acompanyatòria.

Passen de nou cents els treballs que, a hores d'ara, ja s'han rebut: el Jurat no s'hi entén de feina. Despuntent, per l'eloqüència del seu estil, uns que són de Mn. Tusquets, èmul de D. Joan Pich i Pon, dins el terreny de les impropietats de pensament i les ingenuïtats de llenguatge.

Però l'anècdota més bona del cas és que el propi D. Joan, d'amagat, humilde quan la violeta, va trametre un treball al concurs. L'home esperava, esperava...

Fou carabassejat. L'estil era indigne de Pich i Pon.

Amb aquest motiu, regna consternació entre el Jurat; per primera vegada, no han conegut «La Voz de su amor».

CRIPTOGRAFIA

El nou himne carlista es canta, per dissimular, amb música del Balansé, balansé.

Els primers versos fan així: Ay Lamamié, Lamamié! — Els últims no els sabem.

Ara, mossèn Tusquets ha armat raons a mossèn Palomer. —Només faltava que ens esperés el Palomer!—ha comentat el bisbe.

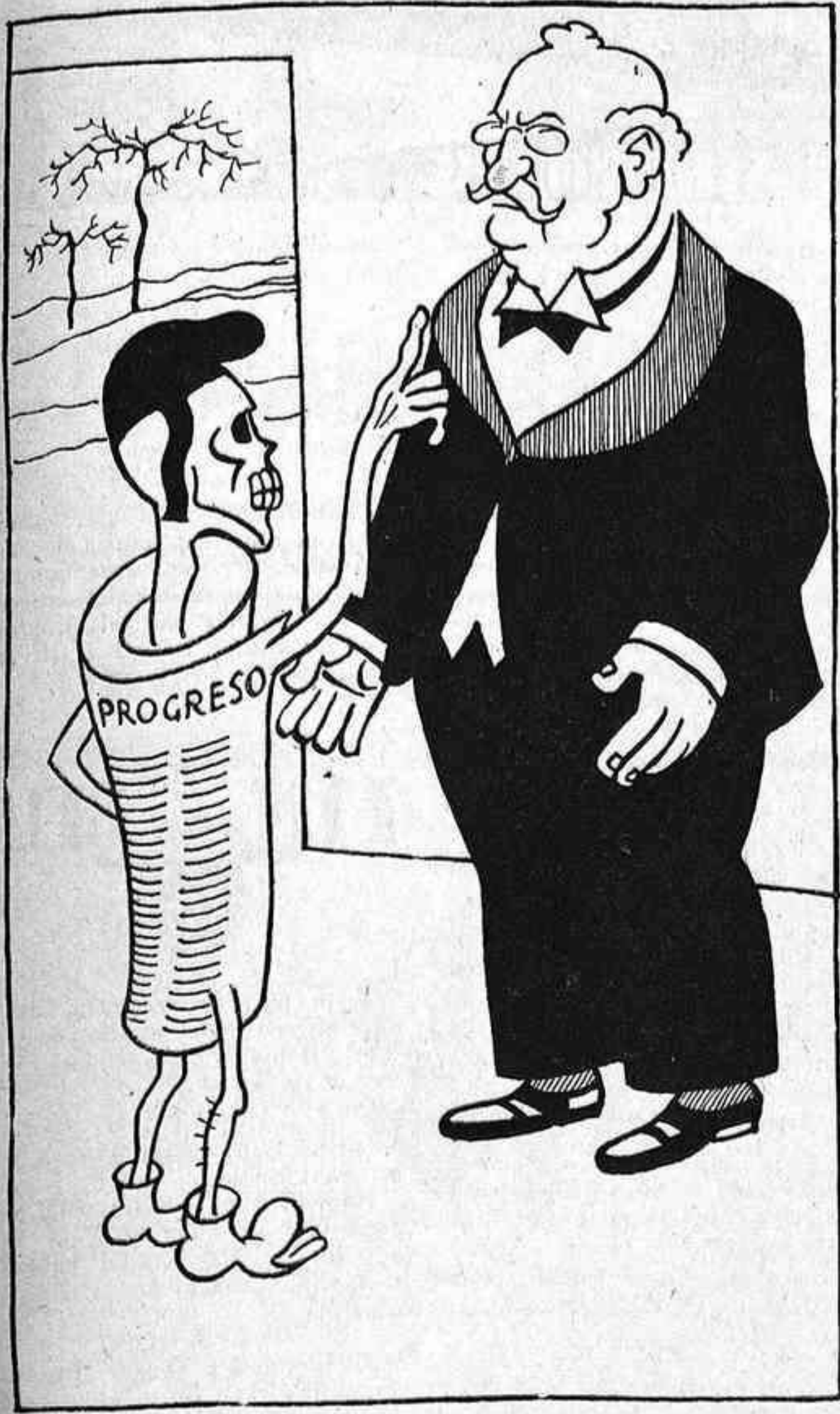
LA BORSA DE LAVIDA

COTITZACIONS	
Temporers municipalitzats	304
Funcionaris «plantillanitzats»	25 %
Minories municipals	26
Majoria aiguaderitzada	17
De Valera	128
Coosgrave	35
Hindenburg	18.000.000
Hitler and Mussolini	11.000.000
Aliança Republicana	108

Els papers municipals pugen i baixen amb més rapidesa que l'ascensor de can Pich i Pon. Així, una emissió tan efímera com la dels Temporers, ara resulta que és més sòlida que la dels antics Funcionaris. I el que fins ara havia estat obligacions de la Majoria, aviat seran de la Minoria.

En pujar uns quants punts la cotització dels De Valera, ha fet millorar de retruc la de «Nosaltres sols».

Hitler no ha aconseguit les seves males intencions. En canvi l'Aliança sembla que aviat ho aconseguirà.

— Amb el seu permís: puc sortir un moment?
 — Si només és un moment, surt, però no em comprometis.
 — No tingui por, no se n'enterarà ningú.

A la recerca del fill de Lindbergh

(del nostre corresponçal de Barcelona)

Hostes americanes

Barcelona, 14. — Han arribat, procedents de Nordamèrica, quatre «gangsters» que van a la recerca del fill de Lindbergh. L'Ajuntament els prepara una recepció.

Sorpresa d'una recepció

Barcelona, 14. — Durant la recepció celebrada a honor dels «gangsters» arribats en seguiment d'una pista per tal de trobar el fill de Lindbergh; el doctor Aiguader ha estat identificat per dos d'ells, els quals han certificat que en cap moment podria confondre's la nostra primera autoritat municipal (això d'autoritat és un dir) amb el fill de Lindbergh. La notícia, tramesa a New-York, ha produït expectació.

A darrera hora ens informem que tampoc el senyor Solà Cañizares pot confondre's, ni per riure, amb el robat infantó.

Oferiment valuós

El senyor Grau Jassans, no volen ésser menys que d'altres conegudes personalitats nordamericanes, s'ha ofert per esbrinar el «parader» (com diuen a La Humanitat) del noi en qüestió; a la barriada de Pequín, ha plagut molt el bell gest de l'enguatat senyor Grau Jassans. Se n'esperen grans coses.

Una crida a la nit

Ohio, 16. — Un radioient professional d'aquesta ciutat ha escoltat per ràdio uns debils S. O. S. Aquests senyals han estat percebuts gràcies a les ex-

traordinàries condicions acústiques d'aquest Estat d'Ohio i es creu que provenen de l'emissora de l'infeliç criatura. — United Press.

Un oferiment interessant

Nova York, 15. — El multimilionari John Rockefeller, amb motiu de complir ahir els seus 150 anys ha ofert a Lindbergh en cas de no ésser trobat el seu fill, fer-n'hi un de nou. La munificència del multimilionari ha estat arreu comentada i admirada. — Reuter.

El fill de Lindbergh a París

París, 17. — Ha estat descobert el fill de Lindbergh en una pouponnière del carrer de Rochechouart on tenia llogada una suite. La nurse que en té cura (1) ha declarat amb tota reserva, ja que l'infantó no parla encara l'anglès, que el fill de Lindbergh havia arribat a París fent la travessia de l'Atlàntic a bord d'un avió de joguina, batent així el rècord del seu pare. Sembla que té intenció de batre'n un altre i quan en tingui dos els enviarà a la família. — Havas.

(1) No sigui pres això com una al·lusió a l'administrador d'El Matí senyor Cura, que es cuida de les nines.

La «plantilla» i el temporer

La gent sol opinar del que no sap; així hem vist aquests dies que tothom despotricava a propòsit dels temporers i els de «plantilla», «qui menys hi sabia, més hi mentia», que digué el poeta.

Però EL BE ha llegit els diccionaris enciclopèdics i us ho explicarà tot.

Ésser de «plantilla» vol dir, com el mateix nom indica, tenir una planta petita, equival a ésser poc ben plantat, poca cosa; també són «de plantilla» tots aquells que pateixen de les plantes dels peus; els peus, provistos de plantilles, serveixen per a caminar millor; per això, quan engueguen algú al carrer, mireu, caritativament, que sigui «de plantilles».

«Temporer» significa home del temps, que fa temps pertot arreu. Per temps i durar són una sola cosa. Els temporers, doncs, lògicament, no poden ésser expulsats de llur càrrec; car això seria la negació de llur temporalitat.

Com compreneu un temporer que no passi el temps dintre la seva oficina? Un temporer expulsat i no servint cap temps és una aberració que repugna a la lògica, al sentit comú i a la decència.

Convenia aclarir els conceptes; només així poden dominar-se les passions un cop desfermades.

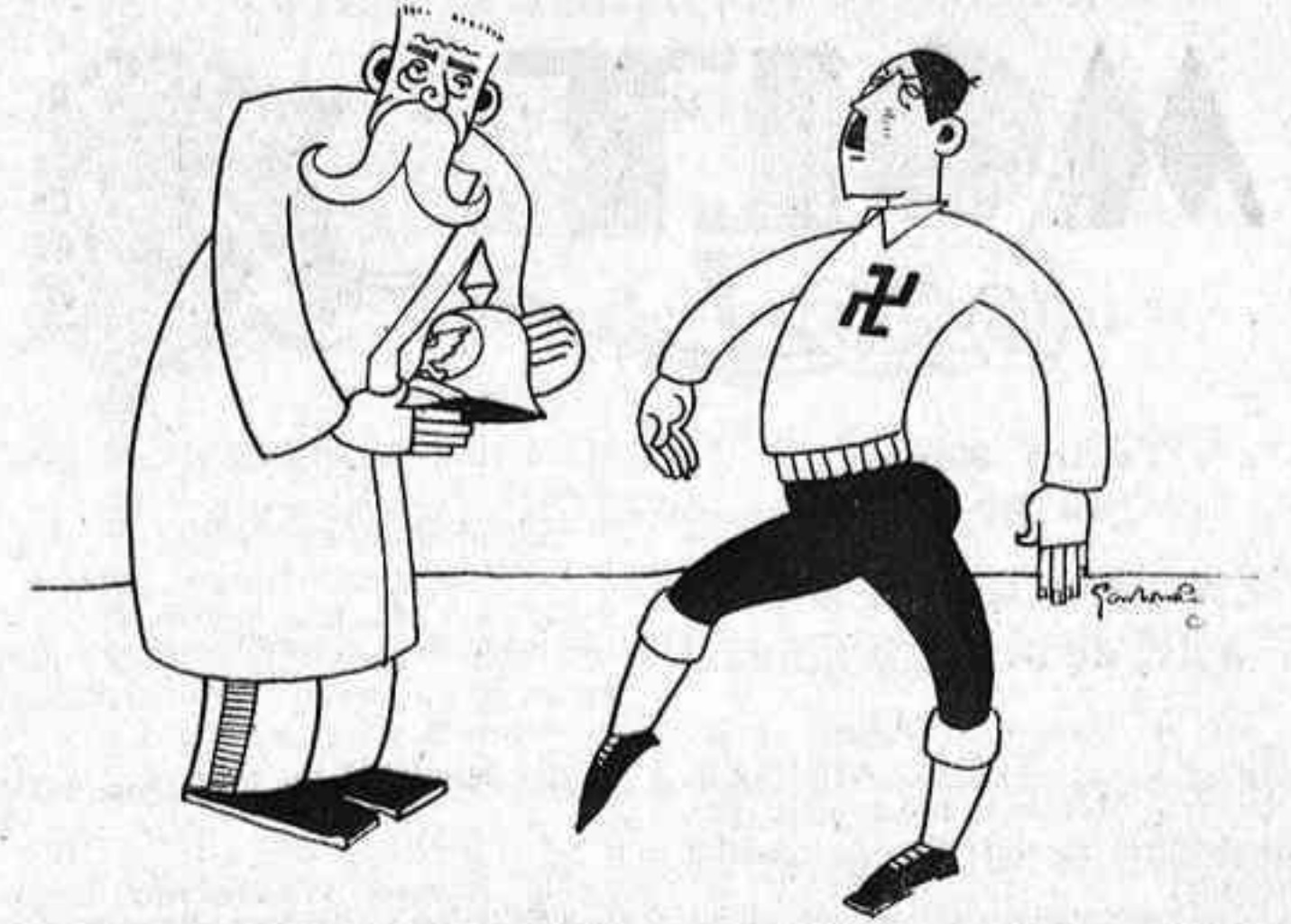
Quedem, doncs, que el «de plantilla» camina i el «temporer» hi fa temps. Entesos: i que no ho hàgim de repetir, perquè seria en un altre to.

Perquè el que és de nosaltres, ningú no se'n pot riure.

A «La Veu de Catalunya», s'han «locat»?

Per un error que, per més que fem no ens acabem d'explicar, en l'edició de «La Veu» del dia 10, la rúbrica *El món de la cultura*, de la qual té cura el senyor Farran i Mayoral, sortí titulada així: *El cul de la mantora*.

Esperem que el cas no es repetirà.

HINDEMBURG. — Té! Ara jo també tinc un atac de «quorum» HITLER. — És clar! Això ja no són coses per la vostra edat.

El R. U. C. en acció

Una crida als patrons barcelonins

Patró conscient, posa't la mà al pit i recorda les vegades que t'has vist arrossegat per gent sense escrúpols, els quals, afalagant els teus sentiments de classe, t'han dut a solucions catastròfiques.

I això és perquè has fet política de classe, i no t'has recordat de la interdependència econòmica entre els diversos sectors d'una nació.

El R. U. C. pensa esmenar aquesta fallida; no hi fa res, patró, que vegis que tots els seus directius pertanyen a la classe obrera; millor, així enfocaran d'una manera més desinteressada els teus problemes.

Sobretot, patró, vigila; no et deixis dur per la malfiança; escolta els consells de l'experiència; acull tot el que et vulguin dir uns homes que no tenen altra aspiració que pensar pel teu compte. Tu, treballa; no facis política; d'aquesta manera tindrás més de temps per dedicar als teus negocis, a les teves feines.

El R. U. C. s'encarrega de tot. Patró, visca el treball honrat i el negoci amb mesura!

EL R. U. C.
 Relacions Universals
 Comprensives

Els carlins, naturistes

De l'editorial d'«El Correo Catalán» de diumenge:

De cara a la sonriente primavera y en la seguridad del estío pletórico. Así, a tono afiligranado con la Naturaleza que les desprecia y levanta despertando de larga pesadilla invernal que parecía muerte...

¡Todos al Bosque i al Parque!

I és clar, homes! Si no us en hauríeu d'haver mogut mai!

Els radicals, obscens?

La *Juventud Vanguardia Radical de la derecha de Gracia* va organitzar un vermut d'homenatge al regidor senyor Santamaria.

En donar compte dels diversos actes del programa, «El Progreso», deia:

Hoy domingo, dia 13, a las once de la mañana, inauguración oficial de la Juventud.

Alça! Aviat no ens estarem de res...

Una família feliç

Retallem de qualsevol diari: «Finalitzats els seus estudis, acaba d'arribar de Suïssa la senyoreta Sabina de Masifern, filla del senyor Ramon, el poeta cantor de l'Empordà, després d'haver estat sis mesos a Milà per perfeccionar-se en la seva carrera artística.»

Tenint en compte que la carrera artística de la senyoreta de Masifern és el cant i que el seu papà senyor Ramon és poeta cantor, no cal dir com tenen ben merecuda la direcció i l'administració de la revista (muda) *La Voz del Género de Punto*, revista que desitja «entrar en todos los talleres y en todos los hogares, sin perturbar la paz del trabajo ni la alegría en los corazones de la juventud y de la inocencia.»

EL PESOMBRE DEL PISTOLER
 —I d'això en diuen llibertat!

L'alemany del senyor Vidal i Guardiola

El senyor Assia de *La Vanguardia* va assistir a una conferència pública que donà, en alemany, el nostre col·laborador senyor Vidal i Guardiola, a Berlín. Sembla que l'alemany que parla el senyor Vidal Tírelire és tan bo, tan bo, que, en un moment d'ingenuïtat, el senyor Assia ens confessa que els mateixos alemanys no hi podien penetrar; lloanca que no sabem si serà gaire del gust senyor Vidal i Tírelire.

Nosaltres, per informar millor els nostres lectors, si n'hi ha cap d'alemany, transcrivim un fragment d'aquella conferència:

«Klaenkuppenbeschidendeste-beschingung allesmeinegeisters-trasse und giebenauchtelrichentören und überlondsgeneimills-reissenenenschaf.»

Quin alemany; ni Goethe!
 Nota. — Preguem als nostres lectors que si troben, com podria molt bé ésser, car els nostres llinotipistes ignoren l'alemany, si troben, diem, cap errada a les paraules que transcrivim, es serveixin notificar-nos-la, que els darem les gràcies, que en aquest temps de crisi que correm, ja és donar alguna cosa.

EL CANVI D'AJUNTAMENT

Diverses a l'ensem que autoritzades opinions

Quan ja estava tot enllestit, s'adonaren, però, que per poca grip que hi hagués es trobarien que no serien ben bé majoria, i com que començava d'haver-hi rumors de descendent, el senyor Pellicena envià un ultimàtum al senyor Casanoves, exposant-li el cas. Premeditament, si ens podem expressar així, s'obrí la porta i entraren els senyors Armengol de Llano i Bertran de Quintana, que per raó del de s'agregaren a la minoria radical; el senyor Vachier, que s'abraçà plorant al senyor Samblancat; i el senyor Sánchez, que tornà, amb la promesa d'una amnistia de D. Alejandro, amb els seus antics companys, i el senyor Vilalta, que tornà penedit i igualment amnistià als braços del senyor Solà de Cañizares.

Aleshores es féu el recompte, i com a torna i agraïment, el senyor Alomar s'ofertí a passar-se a l'Esquerra, cosa que féu tot seguit. I d'aquesta manera quedà organitzat el govern de la ciutat.

Tot seguit de tenir notícia de com havia quedat resolta la qüestió del govern de la ciutat, hem volgut recollir, abans que ningú, les opinions i els projectes dels entrants i dels sortints, per oferir-les als lectors d'EL BE NEGRO.

EL SR. PELLICENA
 L'alcalde de la ciutat ens diu: —Li recitaré l'editorial que he escrit per a *La Veu* (ens el recita), i després afegeix: —Com veu, *La Veu* es passa definitivament a la República, tot i mantenint la seva indiferència més despectiva i incommovible per les formes de govern, que li fan tant de fàstic que si no fos un diari d'ordre ja s'hauria passat a l'anarquisme. La nostra gestió en el Municipi serà, doncs, purament administrativa i, naturalment, essent així, qui us en pot informar millor és en Bausili.

DIU EL SR. BAUSILI
 —En poques paraules—ens diu el President d'Hisenda:— anem a la millonització de les finances municipals. Em sembla que la nostra labor serà fecunda.

EL SR. SEGARRA
 —Abans que tot, ens hem de subjectar a la llei. Dintre de la llei, tot; fora de la llei, res. La legalització dels problemes municipals serà, doncs, la nostra norma. Però dintre d'aques-

ta norma, anirem al respecte de totes les consciències. Les lleis de la República han establert la secularització dels cementiris. Nosaltres la respectarem, però treballarem incansablement per harmonitzar les dues tendències i aconseguir la secularització secularumització.

EL SR. ULLED
 —Resecularización y laicización, recórcholis!

EL SR. VELILLA
 —Nosaltres, que sóc jo, treballarem fins a la mort per la pimargallització de tots els monuments de Barcelona i per la tornada dels deportats de Rio de Oro.

—I quan ja hagin tornat?

—Farem els possibles per demanar que en tornin uns altres.

EL SR. GIRALT
 —Estic fent gestions prop del company Ulled per fer una contracta per al transport en viu dels cadàvers al cementiri.

EL SR. SOLA
 —Jo, oposició.
 —Però si sou de la majoria!
 —No hi fa res; jo, oposició!

EL SR. VACHIER
 —Aneu a la m...!

EL SR. SAMBLANCAT
 —Yo iré donde quiera el señor Vachier.

EL SR. CASANOVES
 —Com s'hi han deixat agafar! I el que és més bo és que s'hi han deixat enganxar les minories i l'Aiguader! Ara, a treballar, a fer la revolució. Veieu?

(Es va treure un havà, el posà a la guillotina, l'escapà i el va encendre.) Així ho farem!—acabà.

EL DR. AIGUADER
 El trobarem plorant.
 —Ja ho veu—digué—, *sic transit!* Ara vinc d'acomiar-me de les pobres sorres. Almenys a en Companys li queda el consol que la rabassa és morta.

—¿I a què pensa dedicar-se, ara?

—Sí, miri, a administrar els béns.

—Els béns?

—No, els béns.

I traient-se un accent ens el col·locà amablement damunt la e.

—Ah! els béns!

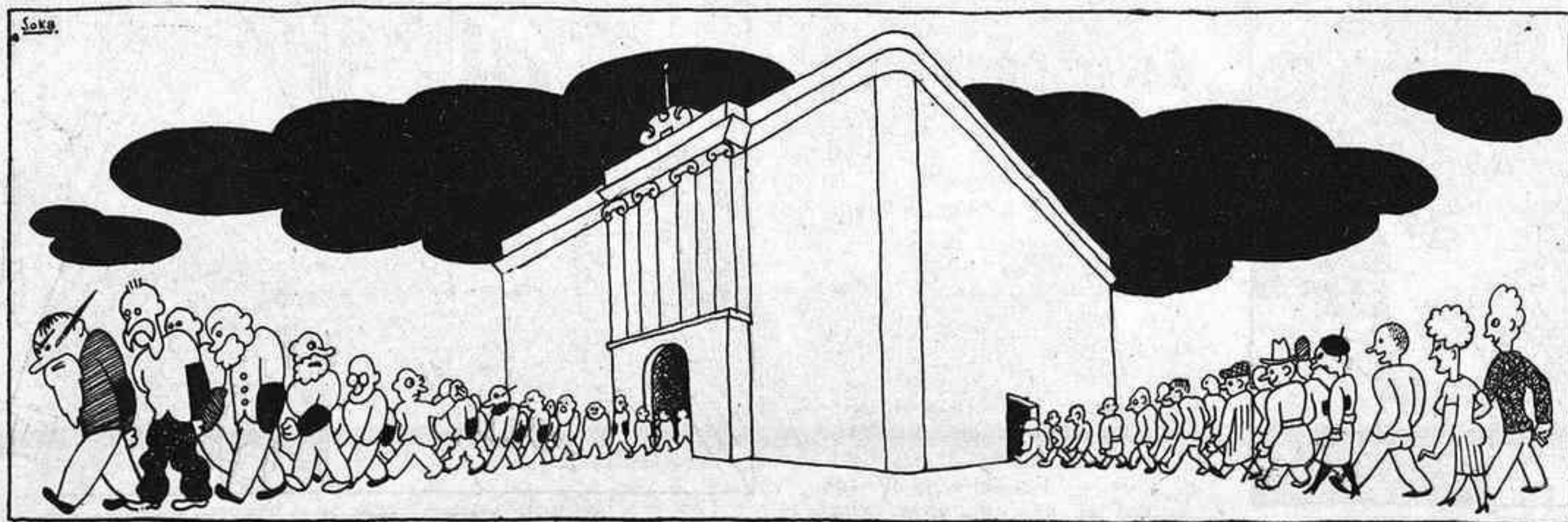
—Sí, però torni'm l'accent, que a EL BE no li serveix de res i a mi em fa falta per parlar el castellà.

I, amablement, el prengué i se'l ficà a la butxaca.

Gràcies a Déu, estem arruinats!

S'ha acabat això de treballar; el que és ara, farem de pobres. El nostre savi Ajuntament ha disposat que s'obrin les portes de tots els hospitals, on seran rebuts com es pertany els ciutadans de la ciutat alegre i arruinada, ço és, Barcelona.

No a tot arreu tenen aquestes gangues; viurem, com sol dir-se, de gora; el Clínic, l'Hospital de Sant Pau, etc., acolliran les nostres persones, i el manicomi de Sant Boi admetrà els socis de l'Ateneu i els surrealistes, els quals tampoc no hauran de llegir; tot el dia faran penya.

EL DRAMA DELS DE «PLANTILLA»

—Temporers vingueren, que de casa ens tragueren.

MOLT

Teatre Romea i d'«El Be Negre»

«UN DINAR FRED», un acte, de J. M.ª Planes

El Sr. Amorós (deixant el tel·lèfon). — Vindrà! vindrà la senyora Morató! Finalment podré veure-la després del darrer assaig!

Sra. Morató. — Ja sóc aquí! Sr. Amorós. — Doncs apa, dinem un dinar fred.

Sra. Morató. — ¿Vol dir que estarà bé un dinar fred?

Sr. Amorós. — ¿No veu que l'estimo?

Sra. Morató. — Si és així, calla. Dinem, doncs.

El timbre de la porta. — Riiiiiii!

Sr. Amorós. — Ara em recordo que avui havia de venir la meua filla. Ja dinarem després. Amaga't.

Sra. Morató (s'amaga).

Sta. Alonso. — Hola, papà, que no dinem?

Sra. Morató. — Ai, la mare, que l'acompanya el meu marit!

Sr. Amorós (al Sr. Aymeric). — Tinc una senyora amagada i vosè pot endur-se'n la senyoreta Alonso, que fa de nena meua, a dinar a fora.

Sta. Alonso. — Elis! Elis! que el papà té un gra al nas i una senyora amagada!

Sr. Aymeric. — La meua dona! I em volia fer anar a dinar a fora!

Sr. Amorós. — Què li farem, cosa de l'autor!

Sr. Aymeric. — Ah! Si ell ho vol...

Sra. Alonso. — Que no dinem?

Sr. Amorós. — No toquis aquest pollastre, que és de cartó. Ara tiraran teló i podràs anar a fer ressorpó.

(Tiren teló i tots van a fer ressorpó i menjar alguna cosa calenta.)

Després del fracàs de la revista negra, i davant la impossibilitat que el senyor Lerroux hi donés l'anunciat miting, l'empresa de l'Olympia s'ha decidit a organitzar un altre campionat de ball de resistència.

No sabem fins on arribarà la resistència... del públic.

«El conte de l'avi» ha passat del Nou a l'Apolo.

El trasllat del cadàver s'ha realitzat sense incidents.

Després de beure el café amb llet de l'amargura per totes les terrasses del Paral·lel, en Su-granyes se n'ha anat a Madrid, on farà de director d'una revista que s'ha d'estrenar al Rialto.

Amb aquest motiu, ha nascut un incomprensible optimisme entre el gremi de sastres d'aquesta ciutat.

El dissabte de Glòria, en Josep Maria de Segarra estrenarà una comèdia al Romea, que por-

ta el títol de «L'alegria de Cervera».

Per a assegurar l'èxit de l'obra, els germans Burgas han tingut una original pensada: començaran per la 100 representació, avall, fins arribar a la primera.

Els felicitem de tot cor.

Per novena vegada han estat definitivament ajornades interinament les famoses obres del Teatre Novetats.

Ho sentim pels pobres de Badalona... i pels pobres espectadors que persisteixin a anar a veure sarsuela en la intempèrie de la platea del carrer de Casp.

El popular tenor català Hipòlit Lázaro es proposa apoderar-se clandestinament del fastuós abric de pells del senyor Sunyol i Ciutadania.

«El mal fill», l'obra del dibuixant Bas Bofill, s'està acabant de mecanografiar sota el comandament de l'agudíssim (!) traductor senyor Lluís Capdevila, pare polític de l'obra de la qual es parla.

La tragèdia de la «Soli»

La «Soli», que d'ençà de la seva darrera reaparició semblava que anava pel bon camí, es veu que s'ha tornat a esgarriar ja que els guardies de seguretat, potser perquè no podien resistir més temps sense anar-hi a fer una visita, es van presentar a la impremta dissabte passat i van recollir l'edició.

Però aquesta vegada la denúncia ha estat més contundent. Vegin, sinó, el que deia «L'Opinió» de diumenge:

«SOLIDARIDAD OBRERA», DENUNCIADA I RECOLLIDA

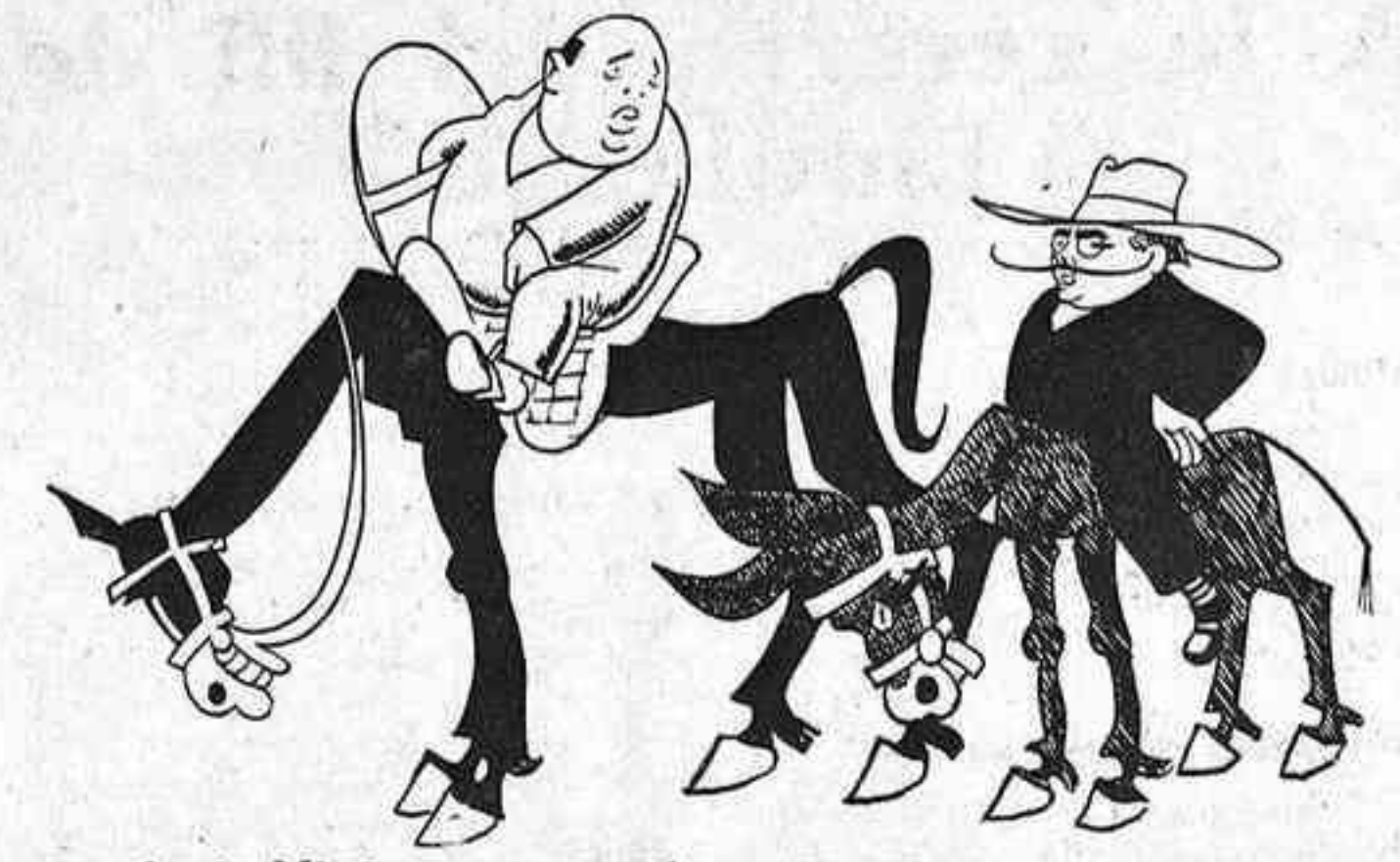
Ahir el fiscal denuncià «Solidaridad Obrera» d'avui per la publicació d'un article que considera injuriós per les autoritats.

Per ordre del Jutjat de guàrdia la policia procedí a la recollida de l'edició denunciada.

Ja veuen fins on han arribat, que ara ja els denuncien un dia per l'endemà.

Barcelona, en altre temps, havia tingut Alcalde...

(Glossa de la cançó popular)

—Amic Màrius, som uns incompresos. —Es trist que un republicà de tota la vida com vostè només hagi estat comprès en temps de la Monarquia.

DOCUMENTS

Sota l'original títol de A la opinió pública en general, el ciutadà de Badalona senyor Martín Vila ha adreçat al públic, en data del 19 de febrer, el següent manifest, que no ens sabem estar de reproduir:

«Los pueblos que hablan mucho, o son tontos o imbéciles. Aquí en nuestro país nos pasa esto, hablamos mucho y no hacemos nada. ¿Cuál de los dos conceptos tendremos nosotros? Para mí el segundo. Pruebas: las podría explicar, sería larga tarea, si precisa también lo haré. Yo creo que cuando un pueblo elige unos hombres para gobernar debe tener la confianza y el respeto con ellos cumpliendo y haciendo cumplir sus órdenes y mandatos con ley y justicia, y no haciéndolo así somos como he dicho antes, para mí, imbéciles. Para gobernar se necesita tener muchas energías y dar muchos ejemplos.

«1.—Hacer economías. ¿Cómo? Sencillamente. Cuando yo no era Alcalde sabía que mis horas de trabajo eran ocho y mi jornal, siendo muy largo de 20 pesetas día. Cuando salía de casa tenía que ir a pie, y en todo caso pagar de mi bolsillo. Si quería secretario particular para hacer mis cosas, lo mismo. En la casa trabajaban 50 hombres y se pagaban a razón de 10 pesetas diarias. A mí me pareció que 25, a 15 pesetas, me haría mejor labor y así lo hice. Los encargados de la casa por ejemplo, jefes de A o B, cargados de vicios, orgullosos y lujos, ponerlos como Dios manda; que no les falte, pero que no les abunde mucho, al fin y al cabo sus trabajos poca cosa valen, y así sencillamente todas las cosas de la casa.

«2.—Quitando un sin fin de gastos inútiles se podría quitar otro sin fin de cargas, que sólo sirven para matar la industria y la agricultura. Ejemplo: ¿Por qué y con qué derecho para pasar una carga de vino de un vecino a otro, hay que pagar doce pesetas y así sucesivamente con tantos y tantos gastos que como ya hemos dicho, sólo sirven para matar la industria y la agricultura?

«Si los pueblos llegan un día a saber el derecho que tienen en la vida y en la tierra, se entenderán como es derecho y ley que se entiendan. ¿Qué serán entonces de los hombres que también son del pueblo, pero por sus estudios o por muchas otras cosas más se crean superiores a los demás?

«Del comercio no hablemos, pues según frase muy antigua, el comercio no tiene entrañas y todo ser sin entrañas no debe de existir.

«La crisis mundial. La máquina se inventó para el descanso de brazos, pero el exceso de máquinas es la ruina de los pueblos.

«Dicen que sin ambición no se podría vivir. Yo creo que la ambición es para enriquecer a

los tiranos, que son los menos y la ruina de los más.

«La mano se me cansa de escribir y el cerebro de pensar. Sólo diré que no hablo por nadie y sí por todo el mundo. A buen entendedor media palabra le basta. Un pueblo como el nuestro, con el advenimiento de la República debía de ser tratado de otra manera, que no se ha tratado. Puede que sea un servidor el menos indicado para hablar así, por no haber figurado nunca en ningún carnet de ninguna clase, pero si he sido en cierta ocasión alcalde de barrio, fué para mejorar el barrio donde vivía.

«Las pruebas en el mismo, pues tengo mis ideas sanas como el que más y he podido ver lo que somos y lo que valemos todos a mi juicio. El Mundo rueda alrededor de dos palabras; mientras éstas no sean efectivas, el mundo rodará siempre en falso.

MARTÍN VILA

Badalona, 19 de febrero de 1932.»

Després de les mostres de lucidesa que demostra aquest manifest, sembla inevitable l'ingrés del senyor Martín Vila al Partit Radical.

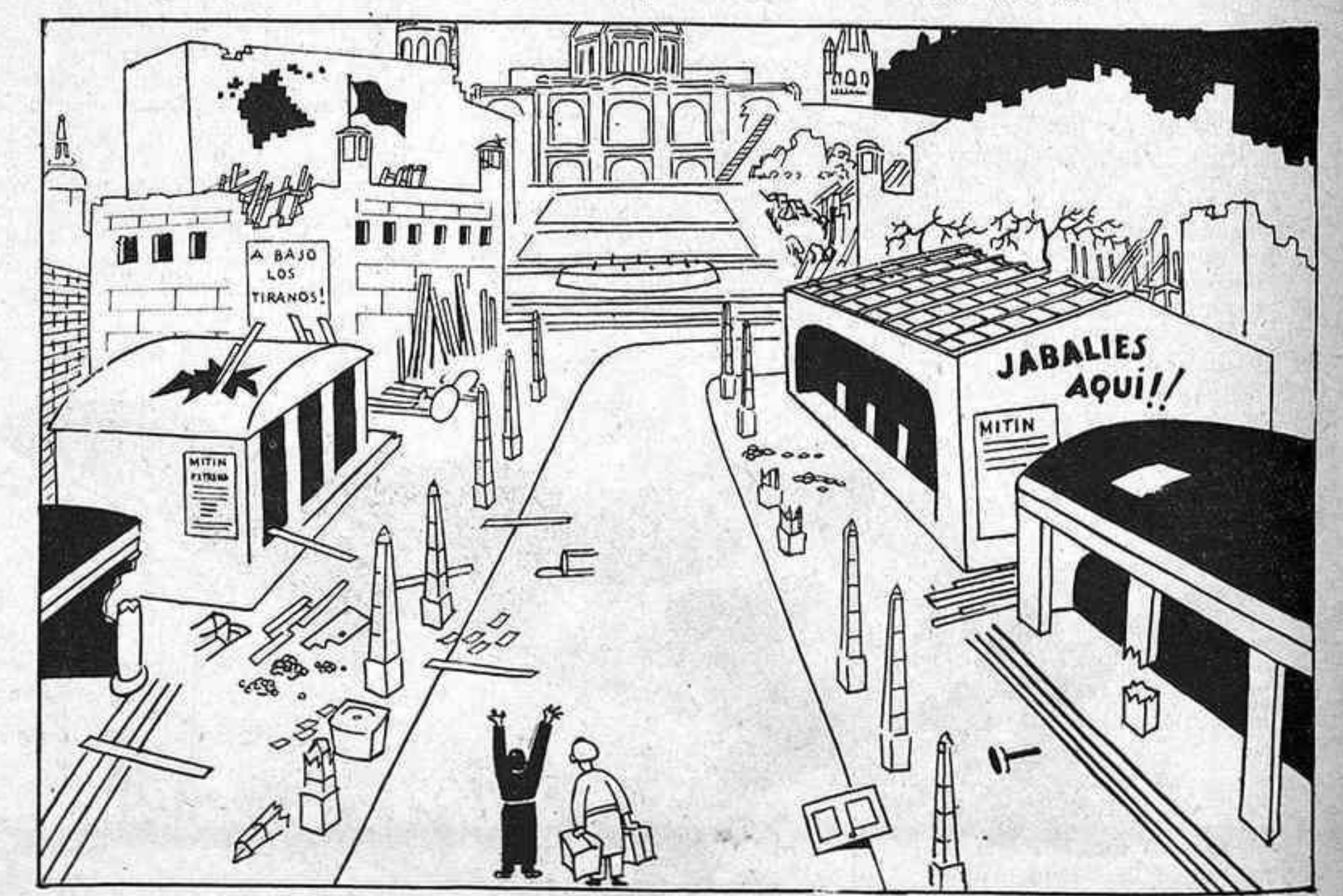
L'èxit del nostre número passat

Si la nostra tradicional modestia ens ho permetés diríem que el número d'«El Be Negre» de la setmana passada ha tingut un èxit extraordinari. Diríem que, a més de les nombroses a l'ensens que valuosos i no menys sinceres felicitacions que hem rebut, hi ha hagut qui ha tingut interès especial en fer-nos fer una segona edició de l'esmentat número, per fins que no ignorem. Farem saber, només, que tots els diputats radicals del Parlament varen rebre un exemplar d'«EL BE NEGRE», i que no crem pas nosaltres els que els l'havíem enviat—altra feina femim.

Diríem—diríem—moltes coses més, però aquella modestia de la qual parlàvem, ens en priva.

No volem cloure, però, aquesta nota, sense fer constar que no volem amagar que la part potser més legítima de l'èxit esmentat correspon al nostre il·lustre col·laborador, senyor Pich i Pon.

Ell ens guardarà de mentir.

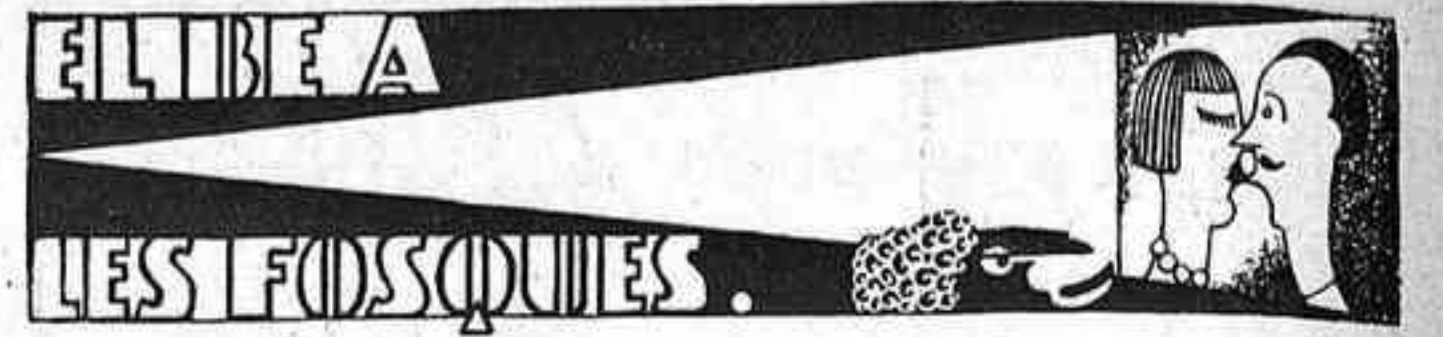
LES RUINES DE L'EXPOSICIÓ DE MONTJUIC

—Em creia que l'enderrocaríeu? —No l'enderroquem pas! Només hi fem mitings.

ELS NENS I NENES CATALANS A LA U. R. S. S.

—Veieu macos, això és Rússia. Si sou bons minyons, Stalin uspermetrà formar part dels Pomells de Joventut Soviètics

«Madam Satan» presenta el cas, una mica singular, d'una senyora casada que per a reconquistar el marit — que és un cap verd — es veu obligada a vestir-se de dimoni i a demanar a un amic seu que organitzi un ball de distresses dalt d'un dirigible, el qual dirigible s'ha d'encendre, i al moment que els tripulants es volen salvar per mitjà dels paraigüdes, ha de quedar un sol aparell salvavides, que es disputen l'esposa enganyada i la seva rival, la qual rival es compromet a renunciar al marit de «Madam Satan» amb la condició que aquesta li deixi el paraigüdes.

Reconeixem que el paràgraf ens ha sortit una mica enfartegat, però mai en serà tant com el film que intenta explicar.

Altrament, no ens atreviríem a recomanar a les esposes enganyades que es serveixin dels procediments de «Madam Satan» per atraure's novament el marit. Són massa complicats, i no sempre es té a la mà un amic que posseeixi un dirigible...

«El Diluvio» afirma que «Madam Satan» és una pel·lícula considerada com la epopeya de la època moderna.

En Cecil, B. de Mille, però «El Diluvio» ve de l'hort.

No compremem per què l'opereta «Pez de tierra», que donaven al Fantasio, s'ha aguantat tan poc temps al cartell. Perquè aquest film de Lilliam Harvey valia la pena d'ésser vist.

Potser és el títol, lleugerament idiota, el que l'ha perjudicat. O, potser que els Brotons Brothers de can Pich n'han parlat bé...

Aneu a saber!

«El espía» film americà que pretén explicar els misteris de la tcheka russa, és un galimatias notabilíssim. Hi veiem uns nobles russos que són uns àngels de Déu i uns comunistes dolents, dolents.

En fi: una pel·lícula de propaganda comunista, però al revés.

Continua sense estrenar-se a Barcelona «L'òpera de quat sous».

Tenim esperances que cap allà l'any 1936 descobrirem, en una

Veus de Rússia Les menors ens escriuen

Hem rebut una atenta postal de les famoses «menors» que van fugir a Rússia en la qual ens demanen que fem present al senyor Lluís Vallesca, que tant s'ha preocupat d'aquest afer, que, ben mirat, pot molt ben ésser que l'únic culpable de la misteriosa desaparició — de la qual elles són les primeres d'estranyar-se — no sigui altre que el senyor Anguera de Sojo.

Queda complet l'encàrrec.

«Sessió Cines», que es tractava d'un gran film.

En canvi, segueix l'èxit del «Doctor Frankenstein».

Aquestes coses sempre aconsolen.

Aconsolen els ases.

«Paramount» gestiona, amb l'actitud que tant hauria de caracteritzar les empreses americanes, els bigotassos del senyor Marius Aguilar per el pròxim film de Stand Laurel i Oliver Hardy.

I UN BE!

Vista la seva avançada edat, el Marquès d'Alella s'ha declarat indiferent davant les formes... de govern.

No ha estat trobat, encara, el fill de Lindberg.

En canvi, ha estat trobat, en perfecte estat de salut, el fill del senyor Macià, que ballava una típica machicha al Hollywood.

L'Hereu del senyor Imprudenci Bertrana ha estat assignat tesorero oficial d'un club de nudistes.

Per solidaritat amb el senyor Vachier, cap dels taxistes llibertaris, són nombrosíssims els taxistes barcelonins que han accedit en l'adopció de la salsa maionesa (color únic) per als guisats llurs.

Dintre ben pocs dies serà profusament repartida entre els elements més significats de la Generalitat, una emissió de bastons negres especials, els quals, el revés dels recentment lliurats als cees de la nostra ciutat, justificaran davant els ulls dels barcelonins llur «excés de vista».

Degut als recents disturbis comunistes d'aquests dies, el conegut periodista Manuel Brunet no ha pogut ésser novament agredit.

Sembla, però, que quan aquesta data pugui fixar-se, tampoc s'avisarà oficiosament.

El conegut caricaturista i noctàmbul (més noctàmbul que no pas caricaturista), Benigani, ha pres possessió d'un càrrec brillantíssim a la «Comissió Mixta» a fi d'estructurar degudament el complicat afer del descans dominical.

Dijous passat a les cinc de la tarda, el nostre dilecte amic Pich i Pon va donar a llum (llum elèctrica, naturalment) en mig dels esguards admirats de tots els redactors d'«El Dia Gráfico» i «La Noche», la paraula «simonització», la complicada dicció de la qual hauria fet justificables les més grotesques trabucades.

Celebrem que tot plegat hagi anat tan bé.